

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **J. A.**, proti povinnému **M.**, IČO : X., o **vymoženie 262,83 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp.zn. 0 Er 1400/1997, o dovolaní súdneho exekútora JUDr. Ing. K. M.M., proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 21. apríla 2011, sp.zn. 11 CoE 44/2011 rozhodol

t a k t o :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 21. apríla 2011, sp.zn. 11 CoE 44/2011 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice I uznesením z 24. novembra 2010 č.k. 0 Er 1400/1997-15 vyhlásil exekúciu za neprípustnú, exekúciu vedenú na vymoženie pohľadávky oprávneného zastavil a zároveň rozhodol, že súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie nepriznáva.

Krajský súd v Košiciach uznesením z 21. apríla 2011 sp.zn. 11 CoE 44/2011 odvolanie súdneho exekútora v zmysle ustanovenia § 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p. odmietol. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na ustanovenia § 251 ods. 4 O.s.p., § 235 ods. 2 Exekučného poriadku, § 36 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku účinného v čase začatia exekúcie a § 37 ods. 1 Exekučného poriadku účinného v čase začatia exekúcie a účinného v období od 1. februára 2002 do 31. augusta 2005. Konštatoval, že predmetná exekúcia začala 11. júna 1997, kedy exekučný poriadok nepriznával exekútorovi postavenie účastníka exekučného

konania, na základe čoho dospel k záveru, že exekútor nie je oprávnenou osobou na podanie odvolania a súčasne dodal, že takéto postavenie má exekútor až od 1. februára 2002.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie súdny exekútor JUDr. Ing. K. M.. Žiadal, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnil odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.), čím označil skutočnosť, že odvolací súd nesprávne posúdil otázku, či bol exekútor účastníkom konania o trovách exekúcie. Poukázal na ustanovenie § 251 ods. 4 O.s.p. účinného od 1. decembra 1995, kde v čl. II zákona bolo ustanovenie zmenené v prospech exekútora ako účastníka exekučného konania v prípade, ak sa rozhoduje o jeho nároku na trovy exekúcie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie bolo podané včas súdnym exekútorom v časti rozhodovania o trovách exekúcie, preskúmal napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a dospel k záveru, že ho treba zrušiť.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. možno dovolaním napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. Pokiaľ dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, je tento opravný prostriedok prípustný, ak smeruje proti zmeňujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo uzneseniu, ktorým odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností [§ 109 ods. 1 písm. c/] na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ O.s.p.), alebo potvrdzujúcemu uzneseniu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 239 ods. 2 písm. a/ O.s.p.), alebo ak ním bolo potvrdené buď uznesenie súdu prvého stupňa o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia (§ 239 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) alebo uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Podľa ustanovenia § 239 ods. 3 O.s.p. ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalečnom,

tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Súdny exekútorom je napadnuté uznesenie odvolacieho súdu o odmietnutí odvolania, teda rozhodnutie, ktoré nevykazuje znaky žiadneho z vyššie uvedených uznesení. Dovolanie preto podľa § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. prípustné nie je.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., či len na skúmanie existencie vady dovolateľom priamo namietanej (§ 237 písm. f/ O.s.p.), ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným). Vychádzajúc z obsahu dovolania sa osobitne zameril na otázku splnenia podmienok prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p.

Pod odňatím možnosti pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok dáva (napr. právo zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, podať vo veci opravný prostriedok, a pod.).

Podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

K porušeniu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy by došlo vtedy, pokiaľ by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu (žalobe) fyzickej alebo právnickej osoby (z odôvodnenia uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 35/98).

Podľa § 374 ods. 4 O.s.p. platného a účinného od 1. júla 2007 proti rozhodnutiu súdneho úradníka alebo justičného čakaťa je vždy prípustné odvolanie. Odvolaniu podanému proti rozhodnutiu, ktoré vydal súdny úradník alebo justičný čakať, môže v celom rozsahu vyhovieť sudca, ktorého rozhodnutie sa považuje za rozhodnutie súdu prvého stupňa; ak sudca odvolaniu nevyhoví, predloží vec na rozhodnutie odvolaciemu súdu. Ak odvolanie podané v odvolacej lehote oprávnenou osobou smeruje proti rozhodnutiu súdneho úradníka alebo justičného čakaťa, proti ktorému zákon odvolanie nepripúšťa (§ 202), rozhodnutie sa podaním odvolania zrušuje a opätovne rozhodne sudca.

V danom prípade uznesenie Okresného súdu Košice I, č.k. 0 Er 1400/1997-15 z 24. novembra 2010 vydala justičná čakaťka JUDr. M.H. Sudca exekučného súdu listom z 26. januára 2011 (č.l. 22 spisu) predložil vec odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaní súdneho exekútora (s poznámkou, že odvolaniu nemieni vyhovieť), ktorý o odvolaní rozhodol súdneho exekútora rozhodol tak, že toto ako podané niekým, kto na odvolanie nie je oprávnený, odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že takýto procesný postup odvolacieho súdu nebol vecne správny.

Proti rozhodnutiu vydanému v občianskom súdnom konaní súdnym úradníkom alebo justičným čakaťom možno podať odvolanie za rovnakých podmienok ako proti rozhodnutiu sudcu. Odvolaniu podanému proti rozhodnutiu, ktoré vydal justičný čakať, môže úplne vyhovieť sudca. Toto znenie je v súlade s článkom 142 Ústavy Slovenskej republiky, pretože rešpektuje povinnosť sudcu rozhodnúť o odvolaní proti rozhodnutiu, ktoré vydal zamestnanec súdu poverený sudcom. Ak sudca odvolaniu podanému proti rozhodnutiu súdneho úradníka alebo justičného čakaťa nemieni úplne vyhovieť, predloží vec na rozhodnutie odvolaciemu súdu; aj v tomto prípade bude o odvolaní rozhodovať sudca, ktorý uvedie v predkladacej správe pre odvolací súd, že nemieni odvolaniu vyhovieť a rozhodnutie preskúma odvolací

súd. Uplatnenie tohto postupu však vylučuje tretia veta citovaného ustanovenia § 374 ods. 4 O.s.p. v prípade, ak odvolanie smeruje proti rozhodnutiu justičného čakateľa, proti ktorému zákon odvolanie nepripúšťa v zmysle § 202 O.s.p. V takom prípade sa rozhodnutie vydané justičným čakaťom zrušuje a opätovne rozhodne sudca.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že procesný postup súdu bol v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky a aj v rozpore s § 374 ods. 4 O.s.p. a týmto postupom bola súdnemu exekútorovi odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Pokiaľ odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Cdo 14/2010, je potrebné uviesť, že predmetom prieskumu dovolacieho súdu v tomto konaní bolo rozhodnutie odvolacieho súdu vydané dňa 28. júna 2002, t.j. za iného právneho stavu upraveného v procesnom predpise (O.s.p.).

V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3 Cdo 204/2008, ako aj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III.ÚS 348/06 a sp. zn. IV.ÚS 200/07.

Výskyt niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. je vždy zo zákona dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu, vydanému v konaní touto vadou postihnutom. Zároveň je tiež dôvodom, pre ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v takom konaní nemôže byť považované za správne. Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na to napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 2 O.s.p.). Vzhľadom na existenciu tejto vady sa dovolací súd vecne nezaoberal ďalšími námietkami uvedenými dovolateľom v dovolaní.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 3. októbra 2011

JUDr. Vladimír Magura, , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Dagmar Falbová